Ч. 53 Второк 9 (21) марта 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

На суботнїшнім засїданю сойму ухвалено закон о продовженю теперішного закона о краєвих оплатах консумцийних від спіритусів аж до 1904 р. — Часть замку в Олеську віддано на поміщенє олеської школи рільничої, але так, щоби можна оглядати і замок а на кошт того поміщення визначено 10.000 зр. на 1899 р. — Опісля слїдувала справа помноженя числа послів з міст о 5 і надана президентови краківскої академії наук та ректорови львівскої політехніки права засїданя в соймі. Для сеї справи потреба присутности $^3/_4$ всїх послів і членів сойму а $^1/_3$ до ухваленя. Потрібного числа не було і справу відложено до понедїлка. По відчитаню кількох інтерпеляций — між иншими інтерпеляциї пос. Стили, чому правительство не зносить малої льотериї, і пос. Миляна, чому правительство не виконує закона о волоцюгах — закрито засїданє.

Вісти політичні.

(Сесиї соймові і новий проект розпорядженЬ язикових. — Нїмецкі авантури в Брікс. — Приняте дипльоматів у Любета. — Росия а Анґлїя на далекім Всходї. — Добра міна султана до злої гри).

Sonn- u. Montags-Ztg. доносить, що більша часть тих соймів, котрі тепер радять, будуть закриті ще перед латиньскими великодними сьвятами. До них належать також сойми галицкий і моравский; противно же сойми ческий і долїшно-австрийский будуть радити аж до другої половини цьвітня. Сесия ческого сойму буде мабуть продовжена аж до кінця цьвітня, а то длятого, що до тої пори нїмецкі партиї уложать свої народно-полїтичні жаданя. Аж коли то стане ся, буде остаточно уложений зміст маючих видати ся нових розпоряджень язикових, котрі опісля прийдуть під нараду палати послів. Вість ту, мов би ті розпорядження мали вже на найблизшій радї міністрів бути предметом наради, уважає згадана ґазета за зовсїм безосновну. Та сама ґазета доносить також, що в Брікс відбули ся два збори. На зборах нїмецких народовців промавляв пос. Вольф о народно-полїтичнім положеню Нїмцїв, а два другі бесїдники мали говорити социяльній демократиї і о аґітациї маючій на цїли перехід з католицкої віри на протестантску. Рівночасно відбували ся збори социяльних демократів, на котрих мав промавляти пос. Целлєр. Але збори нїмецких народовців розвязав правительственний комісар підчас бесїди Вольфа, котрий напастував правительство. По розвязаню зборів пішли нїмецкі народовцї на збори социял-демократів, здобули собі там вступ на силу і тогди межи одною а другою партиєю прийшло до таких авантур, що правительственний комісар мусїв і сї другі збори розвязати. Всї вийшли тогди на торговицю, і там булоби знов прийшло до великих ексцесів, як би не відділ жандармериї, котрий всїх порозганяв.

В суботу відбуло ся у нового президента републики, Любета, приняте дипльоматів, котрі прибули, щоби зложити Любетови свої ґратуляциї. Не було лиш анґлїйского амбасадора Монзона, котрий єсть недужий і нїмецкого ґр. Мінстера, котрий перебуває в Кан. Іменем дипльоматів промавляв до Любета австро-угорский амбасадор ґр. Волькенштайн а згадавши про смерть нунция Кляріґо зложив президентови републики іменем монархів і начальників держав ґратуляцию та сказав:

Не можемо забути тої великої ролї, яку відграває Франция в істориї народів. З подвійним довірєм споглядаємо в будучність, бо нарід францускиЙ зложив лише що нові докази, що бажає підпирати всїми силами дїло мира і поступу. Ґр. Волькенштайн згадав відтак про межинародну виставу, яка має відбути ся в слїдуючім році в Парижи і закінчив наведенем слів, які тепер загально можна почути о Любетї: „на кріслї президента не засїдав доси ніякий більше досьвідний і більше достойний тої чести муж". Президент відповідаючи висказав насамперед свій жаль з причини смерти Фора і нунция Кляріґо а відтак подякував за зложені єму ґратуляциї та заявив, що привязує велику вагу до вистави в 1900 р., позаяк она причинить ся без сумнїву до сердечного зближення людий до себе.

На далекім Всходї Росия і Анґлїя грають формально ніби в шахи і то одна то друга держава посуває якусь фіґурку на хіньскій шахівници. Росия заняла остров Еліот і укріпила єго а так само зробила зараз і Анґлїя забравши остров Міао-Тао. Впрочім в сїм поступленю Анґлиї не добачує ніхто ворожого виступлення против Росиї, а противно, кажуть, що занятє згаданого острова слїдувало за порозумінєм і за згодою Росиї, без нарушеня доброго порозуміня і в цїли забезпечуваня рівноваги сил. Ну, як так европейскі держави за-

---

17)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлїйского — Реджярда Кіплїнґа).

(Дальше).

Ріккі-Тіккі не знав, що борба з караїтом єсть далеко більше небезпечна, як борба з Наґом, бо караїт єсть такий малесенький і може так борзо рушати ся, що він як блискавка кидає ся знову в очи, скоро єму за першим разом не удало ся. Ріккі не знав о тім нічогісенько: очи єму забіглн кровю; він дивив ся і дивив ся на малу гадину і розважав собі, де би єї найлїпше було вхопити. Караїт нараз кинув ся — Ріккі скочив в бік — але малий напастник кинув ся зараз і другий раз, а сим разом лиш о волос попри лопатку Ріккіґо.

Ґаррі наробив крику: Мамо! Тато! Ходіть сюди! Подивіть ся! Наш Мунґо заїдає гадину!

Ґарріґо мама крикнула з цїлої сили, батько побіг з грубою палицею, але заким ще побіг на місце, караїт кинув ся ще й третий раз, але й третий раз хибив цїли. Тогди прискочив Ріккі, взяв гадину під ноги, вхопив єї зубами при самій голові за карк і стиснув так, що аж зуби зійшли ся, а відтак почав перевертати ся по стежцї, як би хотїв перекицькати ся, а все держав кріпко в зубах гадину, котра ще лиш судорожно кивала ся. Ґаррі аж скакав з радости, а Ріккі забирав ся їсти свого ворога разом зі шкірою і кістьми. Ледви що зачав був їсти хвіст, як ще в пору пригадав собі, що від занадто доброго обіду ноги не хотять носити, і що єму би не об'їдати ся, бо він мусить і дальше вести війну з гадюками. Длятого обтер собі свій червоний носик, та покачав ся вдоволений по піску, та здивований дивив ся, як Ґарріґо батько обрабляв неживу гадину патиком.

— А тож на що він тото робить? — подумав собі Ріккі-Тіккі. — Таж я її вже давно смерть зробив.

— Мій ти солоденький Ріккі — сказала Ґарріґо мати, і з сльозами в очах поцїлувала єго в сам запорошений носик. — Ти мій любчику солоденький, та ти мого хлопця вибавив від смерти, ти моє любенечке сотворінє, я тобі того на віки незабуду! — По тім поцїлувала єго знову та сьміяла ся і плакала відразу. Батько потакував її і казав, що то Господь Бог післав до них того Ріккі-Тіккі — всї гладили єго і пестили, а Ріккі-Тіккі лиш крутив рожевим носиком то в один, то в другий бік, та споглядав здивований на них всїх.

При вечери вільно було Ріккі-Тіккі'ви лазити по столї, застеленім білим обрусом, та помежи склянками і тарелями — він би міг був за трох наїсти ся всїляких ласощів, але у него на думцї були лиш Наґ і Наґіна, а хоч і як єму то було приятно, що єго гладили і цїлували, та що міг сидїти Ґаррі'му на плечи, то все-таки від часу до часу забігали єму очи кровю і він тогди голосно і зухвало відзивав ся своїм воєнним покликом: Ріккі-тікк-тікк-тіккі-тхк!!

Ґаррі взяв єго до себе до постелї та поклав єго собі на шию під бороду. Ріккі-Тіккі'го мати виховала єго занадто добре, як щоби він кусав або драпав. Але скоро Ґаррі заснув, він схопив ся і пішов, щоби лазити по ночи по цїлій хатї. Серед темноти наткнув ся на Чучундру, мошусового щура, що заєдно в ночи жалібно пищить, як би єму від якогось жалю серце мало пукнути.

— Ох, не убивай мене! Даруй менї житє! — став Чучундра просити ся. — Мій ти голубчику солоденький, мій Ріккі-Тіккі даруй менї житє!

— Та мовчи дурнуватий! — сказав на то Ріккі погірдливо. — Чи гадаєш, що той, котрий заїдає гадюки, буде брати ся до щурів?

— Ах! — то ти той, що забиває гадини, але то небезпечна робота! — відповів на то щур і ніби зажурив ся. — Хто вибирає ся полювати на вмиї, того они можуть з'їсти... А відтак.... чи не могло би й так бути, що Наґ колись в темнотї взяв би мене за тебе.

— Іґі! — Ріккі почув ся в своїй гордости тяжко обидженим. — Нема найменшої обави. Впрочім — Наґ жиє прецї в городї а ти нїколи з хати не вилазиш.

— Наґа всюди повно, Ріккі-Тіккі! Мій

чнуть забезпечувати собі в Хіні рівновагу сил, то ледви чи що ще з хіньскої держави лишить ся; остаточно стратить она рівновагу і упаде.

З Константинополя доносять, що султан запросив до себе в гостину князя Валії, котрий вибирає ся в дорогу до Атин на заручини своєї другої доньки Вікториї з старшим комісарем на Креті кн. Юриєм Грецким. В сім факті добачують доказ, що султан погодив ся вже з новим ладом на Креті і робить добру міну до злої гри та незадовго прийме у себе і самого старшого комісаря, князя Юрия, котрий приїде до Константинополя, щоби представити ся султанови яко свому зверхникови.

Новинки.

Львів дня 20-го марта 1899.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір Леопольда Бачевского, властителя рафінериї спіритусу на Знесіню, на заступника маршалка львівскої ради повітової.

— **Двірска жалоба.** Дня 16-го с. м. скінчив ся час жалоби двірскої, оголошеної з причини смерти Єї Вел. Цісаревої Єлисавети. Жалоба тревала шість місяців.

— **Екстерністи,** що хотять здавати іспит зрілости в ц. к. учительскій семинариї в Сокали, мають внести подане до дирекциї того заведеня найдальше по конець марта с. р. і долучити до поданя такі папери: 1) метрику уродженя на доказ, що окінчили 19-ий рік житя, 2) сьвідоцтво шкільне з відбутих наук, 3) сьвідоцтво здоровля, видане ц. к. повітовим лікарем, 4) сьвідоцтво моральности, 5) начерк житеписи з поданем книжок, з яких приготовлювали ся до іспиту.

— **Ґеометер евіденцийний** подав до прилюдної відомости, що дня 7, 8 і 10 цьвітня буде приймати в льокали ц. к. архиву мап у Львові властителів ґрунтів, котрі мають зголошувати ся до него з паперами, дотикаючими всіх змін в ґрунтовій посілости за послідний рік.

— **Нові стациї жандармериї** утворено в Воли миговій під Ліськом і в Залучи коло Коломиї.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** видала таке оповіщене: Рескриптом з дня 8. лютого 1899, ч. 2202, зізволило ц. к. Міністерство зелізниць по мисли постанов §. 63, уст. 11 реґуляміну руху на продовжене приписаних речинців достави в ті неділї і сьвята, котрих посилки товарові (з виїмкою живих зьвірят) на шляхах ц. к. австрийских зелізниць державних, як і на зелізницях льокальних, позістаючих в заряді державнім, в наслідок заведеного з днем 1 марця 1899 у неділї і сьвята обмеженя в руху товаровім, могуть бути в перевозі вздержані. Зарядженє се обовязує від 1. марта до 31. серпня 1899, так в льокальнім як і заграничнім руху товаровім. Стация, в котрій посилку задержано, має ся на дотичнім листі перевозовім запримітити письменно або приложенєм одвітної стампілї.

— **Роковини Шевченкові обходять рускo-народні товариства в Стрию** концертом в четвер 23 ого с. м. о годині 7-ій вечером в сали руского касина, з слідуючою програмою: 1) Вступне слово. 2) Лисенка пісни народні, хор мішаний Стрийского Бояна. 3) Колесси: а) Ой гук мати" і б) „Женці", хор мужеский Стрийского Бояна. 4) Фортепян. 5) Лисенка „Гус", хор мужеский Стрийского Бояна. 6) Деклямация. 7) Бортнянського „Блажен муж" концерт G-dur, хор мішаний Стрийского Бояна. 8) Пауфлера „Сон" сольо басове. 9) Нижанковского „Славяньскі гимни", хор мужеский Стрийского Бояна. — Ціни місць: крісло 1 зр., вступ на салю 50 кр., для учеників 25 кр.

— **Вечерниці** в память 38 роковин смерти Т. Шевченка устроює молодїж учительскої семинариї в Тернополи, в сали „Сокола" дня 22-ого с. м. з такою програмою: 1) Вступне слово: Вп. проф. М. В. 2) Лисенко: „Тарасова ніч" хор з форт. 3) D' Halevy з оп. „La Juive" фант. на скр. и форт. улож. J. B. Singelee тов. Г. Л. и Й. О. 4) Модзелевский: „Дума українська" хор в супр. форт. і кварт. смичк. 5) Відчит тов. В. Б. 6) Нижанковский: „У гаю" сольо тенор. в супр. форт. тов. А. Г. 7) Т. Шевченко: „Сон" декл. тов. І. П. 8) Піщиньский: „Уривки" з опери „Назар Стодоля" хор в супр. форт. 9) Т. Шевченко: „Посланіє" декл. тов. В. Г. 10) Balfe: „die vier Heimondskinder" хор в супр. форт. і кварт. смичк. 11) Вроньский: „Шумка українська" орхестра. Початок точно о годині $7^1/_2$.

— **„Сільский господар".** Під такою назвою завязує ся в Олеську господарске товариство заходом кружка сьвященників. Статут товариства вже потверджений ц. к. Намістництвом, а конститууючі зборі відбудуть ся дня 23. марта в Олеську в сали бівьної школи. Товариство поставило собі задачу: піднести рільництво, добирати раси худоби, підносити замилуване до садівництва і учити плекати садовину і огородовину, добирати благородних родів дерев овочевих і доброго насіня, множити насіку і учити коло неї ходити, ширити книжки для піднесеня всїх галузий сільского господарства, посередничити при закупні машин і знарядів господарских, вчити всего, що могло би піднести дохід господаря а зменшити его видатки. — Вкладка членьска виносить річно 50 кр., вписове 1 зр. Хто би хотів вступити в члени товариства, а не міг прибути на збори, зволить переслати членьску вкладку переказом почтовим на руки Впр. о. Александра Левицкого, пароха в Олеську. — Порядок зборів: О 10 годині рано служба Божа в церкві парохіяльній, на щасливий початок і розвій товар ства; відтак: 1) О 11 годині: Вступне слово про загальний погляд на стан нашого селяньского господарства. 2) Відчит: Про господарство рільне. 3) Відчит: Чому не оплачує ся у нас сад? 4) Відчит: Продукция меду і конкуренция насічництву. 5) Вільні внесеня (лише в справах господарских). 6) Впис членів в товариство „Сільский господар". 7) Загальні збори товариства: а) відчитане і пояснене статута; б) вибір видїлу товариства. Відозву склікуючу збори підписали: Тома Дуткевич, Александер Левицкий, Виктор Цебровский, Андрій Дольницкий, Юліян Дуткевич.

— **Тягнене льосів** віденьскої ювілейної вистави відбуло ся вчера. Головна виграна в висоті 100.000 корон припала на серию 11.482 ч. 66, друга виграна в висоті 25.000 корон на серию 2952 ч. 2, третя в висоті 10.000 корон на серию 10.987 ч. 32, четверта 5.000 корон на серию 3711 ч. 86.

— **Обкрадене церкви.** З Ліська пишуть: В ночи на 16 с. м. вломили ся злодії до церкви в Луковім коло Ліська, розбили скарбону, в котрій було 50 зр. і забрали ті гроші, не тknувши більше нічого. В розбитій скарбоні найдено службову книжку на імя Матія Поцєхи з Йодлови тухівскої, приналежного до Ржепенника стшижівского коло Горлиць.

— **Будівляний крах в Перемишли.** Перемискі капіталісти кинули ся в послідних лїтах на будівляні спекуляциї, числячи при тім очивидно на значний приріст населеня сего міста. Куповали ґрунти, парцелювали їх і ставили каменицї. До якогось часу інтерес оплачував ся, але вже 1898 р. повстало таке число будівель, що забракло до них мешканців. Капітал, вложений в недвижимість, опроцентовував ся лихо, а надто тяжів звичайно також гіпотечний довг. Вийшло на те, що ціна реальностий упала і поволи почав ся будівляний

свояк Чуа, той польний щур, розповідав менї.... Чучундра нараз притих.

— Розповідав?... Що?

— Пс! Цить! Наґа всюди повно!... Тобі би піти до Чуи і з ним поговорити.

— Або я знаю, чи я его застану? Та бо розказуй! Що він тобі розповідав?

Чучундра сїв собі і став так заводити, що сльози аж по бороді ему текли. — Я бідний, старий дїд — говорив він крізь сльози. — Я навіть бою ся вилїзти із своєї нори, а тепер мав би я тобі розповідати щось так страшного!... Пс! Цить! Чи не чуєш?

Ріккі-Тіккі нащурив уха. Все спочивало в глубокім снї — та нї — бо ось тихо тихенько було чути якийсь шелест — чалап! чалап! — То змия так сунула ся по цеглах.

— Га! — подумав собі Ріккі. — То Наґ або Наґаїна.... а чуй.... тепер лїзе хтось попри відпливову діру від комірчини, призначеної до купаня.... ну, зажди, я тебе научу!

Він поліз відтак осторожно до комнати, де спав Ґаррі, а коли там не видів нїчого підозрілого, поліз дальше нишком до комірчини, де звичайно купала ся Ґаррі'го мати. В споді в одній стїні виймили були камінь, щоби вода могла туди відпливати і тут зачув Ріккі, як Наґ і Наґаїна шептали щось з собою на дворі при сьвітлї місяця.

— Коли нїхто не буде в хатї мешкати — говорила Наґаїна до свого чоловіка — то і він винесе ся звідси, а тогди цїлий город буде наш. Idиж тепер осторожно до середини і памятай, щобись убив того великого чоловіка!... коли то зробиш, то вийди сюди, а тогди підемо обоє шукати Ріккі-Тіккі'го.

— Але чи ти певна того, що то нам щось поможе, коли людий поубиваємо?

— О тім нема чого й сумнївати ся. А хиба-ж був тут в городї коли який Мунґо, доки хата стояла порожна? Нї — тогди були ми тут король і королева — а не забувай і на то, що наші молоденькі мабуть завтра вилїзуть з яєчок.... їм потреба спокою і великого місця до забавки.

— Правду кажеш. Я о тім і не подумав. Убю великого чоловіка і его жінку, та й дитину коли зможу. Тогди нам вже буде байдуже про Ріккі-Тіккі'го. Коби лиш хата була порожна, тогди й він сам собі піде і не треба нам буде виставляти ся на небезпечність та бити ся з ним.

Ріккі-Тіккі цїлий аж дрожав із злости, коли то чув. А відтак показала ся з діри голова Наґа а за нею всунуло ся студене, пять стіп довге тїло. Мимо своєї злости Ріккі-Тіккі страшно перепудив ся, коли величезне тїло кобри побачив так близько себе. Наґ звинув ся, підняв голову в гору і надслухував серед темноти, підчас коли его злї очи так ясно сьвітили ся, що Ріккі міг їх добре видїти.

— Коли я его тут зачіплю, — став собі Ріккі розважати — то Наґаїна прийде ему на поміч; коли-ж буду чекати, то він може убе того великого чоловіка, що такий добрий для мене. Що менї робити?

Наґ кивав головою то сюди то туди а відтак напив ся води з посудини, котрої уживано до наповнювання ванни. — Той великий чоловік має палицю — зашипіла змия — котрою убив Караїта. Палиці може не викинув, але певно, що не принесе єї з собою, коли завтра прийде сюди купати ся. Буду тут спокійно чекати на него. Наґаїно.... чи ти чуєш? Я буду тут в холодку аж до завтра чатувати.

Коли шипінє гадини проминуло, нїхто не відповів. Зробило ся знову тихо тихесенько а Ріккі-Тіккі вже знав, що Наґаїна пішла. Наґ обвив ся доокола великої баньки з водою, а Ріккі-Тіккі нащурив уха і запер дух в собі та слухав, як змия лускою терла об посудини. Він не важив ся і рушитись та мало що ноги ему не покорчило. Аж за добру годину зачав поволи сунути ся наперед. Наґ спав а Ріккі-Тіккі придивляв ся уважно величезному тїлищу та розважав, в котрім би місци найлїпше можна его зловити зубами. — Коли єму зараз від першого разу костий не поломлю.... ну, то попрощай ся з сьвітом бідний Ріккі-Тіккі! Він придивляв ся грубому карчилу понисше чипця, але й тут не міг обійміти шиї, а як би де понисше укусив, то Наґ би лиш ще більше розлютив ся.

— Лишає ся лиш сама голова; треба его кусати в голову повисше чипця, а скоро раз его вхоплю зубами, то за нїщо в сьвітї не треба вже пустити ся.

Він пристанув тихенько, подивив ся ще раз забіглими кровю очима на сплячого Наґа, а відтак.... відтак кинув ся на него. Голова лежала під самою банькою і Ріккі мав на хвильку час оперти ся ногами об баньку і так стиснути зуби, що они аж зійшли ся. Аж тепер розпочала ся борба. Наґ сїпав Ріккі'го, тряс ним і кидав на всї боки, як той пес щуром, коли его зловить — підкидав ним аж під стелю і бив об землю, то знов об стїну або об ванну та крутив доокола; але Ріккі не попускав ся того великого тїлища, що гримало мовби довбнею то об ванну то об стїну. Ріккі ще лиш тим сильнійше затиснув зуби, бо був певний, що ему прийде ся згинути а не хотів зробити сорому своїй родинї і готов був

крах, котрий знищив передовсім дрібних підприємців будівляних. а тепер тягне і самих властителів реальностий в руїну. Богато домів підпало секвестрациї і нїхто вже не хоче домів анї будовати, анї куповати. Жертвою тих невідрадних обставин упав також А. Дампф, що поставив кілька камениць при ул. Сяніцкій. Не могучи виповнити фінансових з'обовязань і видячи свою цїлковиту руїну, повісив ся дня 14-го с.м. на подї в коршмі т. зв „Вигода“.

— **З Сокальщини** одержуємо отсе письмо: „Сим по мисли § 26 закона з дня 15 падолиста 1867 (В. з. д. ч. 134) оповіщує ся, що товариство „Руска читальня в Сушнї“ добровільно розвязала ся. — Сушно дня 16 марта 1899. — За уступаючий видїл рускої читальнї: *Михайло Кордуба. Василь Микитюк*“.

— **Самоубийство.** На ринку у Львові перед склепом Маркевича стрілив до себе два рази з револьвера в ночи з пятницї на суботу около 1-ої години вояк, гузар. Куля попілила в груди повисше серця. Ратункова стация заосмотрила рану і вояка відвезено до войскового шпиталя. Самоубийник був служачим у одного майора від гузарів і взяв собі его револьвер, аби застрілити ся. Що було причиною самоубийчого наміру, не знати.

— **Напад рекрутів.** З Дрогобича доносять, що дня 6-го с. м. рекрути з села Горуцка, вертаючи від бранки задержали ся в Солоньску. Там напали на них рекрути з Летнї і так їх побили, що ті поки що неспосібні до нїякої працї. Відтак розохочені летняньскі паробки нападали на кожду переїзджаючу фіру, били конї і людий, вивертаючи вози до ровів. З тяжким трудом удало ся людям в Солоньску оборонити переїзджаючих і вигнати диких напастників з села.

— **Пригода в менажериї.** Дрогобицка ґазета доносить: В менажериї Клюдского при Бориславскій площи лучила ся сими днями пригода, котра може послужити пересторогою для людий приглядаючих ся зьвірятам. Павло Гах, робітник при копальнях нафти в Бориславі, роздавав малпам прецлї і якимсь способом роздразнив слоня. Слонь піднявши трубу так нещасливо ударив Гаха по голові, що імовірно ударений втратить око. Облитого кровію і покалїченого відвезено по перевязаню ран до шпиталя. Та сумна пригода вилічить може тих цікавих, що надто приближають ся до зьвірят в менажериях і в своїй глупотї ще дразнять їх.

— **Біда дневникарям в Хінї.** „Позаяк дневники служать лише до підбурюваня народа, до поваленя істнуючого порядку, а дневникарі працюють на шкоду держави, тому розказуємо замкнути всї ґазети, а видавців і редакторів кинути до вязниці та вимірити їм відтак найтяжші кари“. Так звучить розпорядженє видане недавно хіньскою цїсаревою Тсе-Гсі, силою котрого застановлено 56 хіньских дневників. Увязнено не лише самих редакторів, але також їх свояків аж до 9-ої степени.

— **Лявіна.** В Християнїї в наслідок сніжної заметїли нагромадила ся на поблизкій горі така скількість снїгу, що одної ночи зсунув ся широко. на 1500 метрів лявіною. Лявіна з великою силою впала в долішнє корито річки, а витиснувши всю воду разом з рибами, пересунула ся аж на другу сторону долини. Другого дня охрестні мещканцї находили на снїгу множество риб, котрі сейчас розхвачено.

— **Продажність при бранцї.** В Кронштадтї в Семигородї відбув ся сензацийний процес против многих осіб, обжалованих о незаконне освободжуванє новобранців від військової служби. Громадский нотар Шіпош дістав 3 роки тяжкої вязницї, сьвященик Фратес 3 місяцї, нотар Дамокос один рік, член міскої ради Форіс 3 роки тяжкої вязницї, а кромі того засуджено ще одного сьвященика на 6 тиждньів вязницї і всїх на утрату своїх урядів та поношенє судових коштів.

— **Помер Леон Хшановский,** посол до Ради державної і до сойму з міста Кракова, бувший член Видїлу краєвого, в пятницю у свого брата в Конґресівцї, в 76-ім роцї житя.

Телеґрами.

Відень 20 марта. В окрузї галицкої команди жандармериї установлено нові постерунки у Воли мичговій (старосто Лісько) і в Залучу (старосто Коломия).

Відень 20 марта. В комісиї для контингенту податку заробкового настала така зміна, що на місце дра Й. Мілевского покликано тайного радника пос. Абрагамовича.

Софія 20 марта. Кн. Фердинанд підписав декрет розвязуючий собранє, а розписуючий нові вибори на 7 мая.

Мадрид 20 марта. Рада міністрів постановила зажадати надзвичайного кредиту на заплаченє процентів від довгу кубаньского.

гинути зі стуленими зубами. Вже був трохи приголомшений, цїле тїло болїло его, коли наpаз з позад него заблисло по комірчинї, а по тім загриміло. Горячий вітер не дав єму дихати а червоний огонь обсмалив єму его кожушок. Той великий чоловік, бачите, збудив ся і стрілив до Наґа з обох дул своєї рушницї як-раз поза чипець в голову.

Ріккі-Тіккі замкнув очи і ще лїпше затиснув зуби та не попускав ся змиї, що кидала ся ще в послїдних судорогах, бо був переконаний, що і він сам вже погиб. Великий чоловік хотїв его підоймити, але Ріккі не пустив ся, аж великий чоловік відрізав голову змиї. Тогди Ріккі отворив писочок і випустив з зубів голову, котра з голосним стукотом упала на землю. — Алїсиє — відозвав ся чоловік.— От і знову наш Мунґо! Сим разом отсе маленьке зьвірятко уратувало житє менї і тобі.— Мати Гаррі'го прибігла бліда як стїна та дивила ся на кроваве туловище Наґа. Ріккі-Тіккі поштильгукав до комнати, де спав Гаррі і з великим трудом вилїз на постїль. Зробивши собі леговище на подушках лизав ся та витягав ся через цїлу ніч і добре сам себе обсмотрював, чи Наґ де не поломив в нїм костий.

Коли розвиднїло ся, він ще трохи не мав сили в ногах, але все-таки був досить вдоволений сам з себе. Тепер лишила ся менї ще лиш Наґаіна — так він думав в своїй голові.— Але борба з жінкою гірша, як борба з пятьома мужчинами. А до того можуть ще й молоді вилїзти з яєчок, о чім они обоє говорили.... Як бо той час минає, а менї не треба й хвильки тратити, треба зараз поговорити з Дерзі'м.

І не чекаючи на снїданок побіг Ріккі-Тіккі зараз в тернину, де Дерзі з цїлої сили висьпівував похвальну пісню. Вість о смерти Наґа розійшла ся була по цїлім городї, бо слуга викинув був мертве тїло на купу гною.

— Ой ти дурна, надута жмене піря! — відозвав ся Ріккі гнївливо. — Чи то тепер пора робити такі крики?

— Наґ погиб—гиб—гиб! — висьпівував Дерзі. — Чуйний і сьмілий Ріккі-Тіккі вхопив его за голову і не пустив. А великий чоловік приніс свою громовицю — бум — бум і Наґ розлетів ся на два куснї! Ну, тепер вже не буде більше жертви мої молоденькі!

— Та нїхто тому не перечить! — відозвав ся Ріккі нетерпеливо. — Але в імя Джунґлїв, де єсть Наґаіна?

— Она підійшла була до комірки, де купають ся і кликала Наґа!.... а могучий Наґ вийшов звідтам на кінци держака від мітли.... чорний слуга ніс его поперед себе і викинув на купу гною. Величаймож славного, червонокого змиебійника, великого короля Ріккі-Тіккі! — І Дерзі'го маленька груди наповняла ся новим одушевленєм, з неї добувала ся знову похвальна пісня та лунала по цїлім городї.

— Коби я так міг дістати ся до твого гнїзда, я би тебе научив розуму! — крикнув Ріккі — ти дурний вітрогоне! Ти не умієш нїчого путнього в пору зробити. Ти, що правда, там в своїм гнїздї в горі безпечний, але тут на долинї треба менї вести борбу на житє і смерть. Стули свій дзюб хоч на мінутку, Дерзі!

— Для великого славного короля Ріккі-Тіккі готов я все зробити — сказав Дерзі. — Що прикажеш, ти покорителю страшного Наґа?

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. в Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Віднн 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. в Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телєфона число 569).